

Costinești

O gală oarecum controversată

În consens cu organizatorii - care oricum și-au propus să ne țină departe de valurile mării, ademenindu-ne cu fel de fel de mese rotunde, ateliere și spectacole, evident, toate acestea în afara concursului propriu-zis - vremea urită ne-a alungat de pe plajă, obligându-ne să fim mai prezenți ca oricând la manifestări.

Sala de cinematograful a Hotelului

Forum a fost amenajată în grabă - dar eficient - improvizându-se un spațiu de joc adecvat, dotat (prin amabilitatea Teatrului Național din Timișoara) cu o modernă instalație de lumini. În lipsa studenților, spectatorii obișnuiți ai Galei de la Costinești, festivalul a semănat mai mult cu o petrecere în familie.

În ziua întâi am avut parte de soare, de valuri, de pescăruși, de un atelier

intitulat „Polifonie teatrală”, condus de Dorina Crișan-Rusu, și de unul intitulat „Retorica mișcării”, condus de Păstorel Ionescu, de trei tineri frumoși și talentați - Liliana Dalu, Rareș Budileanu (absolvenți ai Academiei de Artă Teatrală din Târgu-Mureș), Isabela Liria Iacupovici (actriță la Teatrul Dramatic din Ploiești) - la secțiunea Individual, de un spectacol, **Caleidoscop**, construit la granița dintre teatru și dans, prezentat - la secțiunea Grup - de către absolvenții Universității Ecologice, precum și de un recital al lui Horațiu Mălăele. Am fost impresionați de dezinvoltura Lilianei Dalu, dar mai ales de talentul Isabelei Liria Iacupovici, de rafinamentul interpretării sale, de modul de a comunica, extrem de subtil, cu spectatorii, jucând o Chiriță modernă, nicidecum caricaturală, doar un pic cam nătângă, cam provincială și sclifosită cât cuprinde, de profesionalismul deja evident al lui Rareș Budileanu, tânăr inteligent, având de pe acum datele unui mare actor. Poate că prezența sa ar fi trebuit să dea ceva mai multă bătaie de cap juriului (format din Tudor Măărăscu, Doina Modola, Emilia Popescu, Mircea Rusu, Cornel Todea - președinte) în alegerea premiantului. Spectacolul absolvenților Universității Ecologice, cu **Caleidoscop**, realizat de coregraful Miriam Răducanu, a făcut dovada cea mai frapantă a faptului că și la școlile particulare se poate învăța temeinic. E drept că acest gen de spectacol poate lesne păcăli, câtă vreme interpretii sunt bine ținuți în chingile unei scheme coregrafice. Actorii ne-au fermecat, însă nu ne-au convins (doar juriul s-a lăsat sedus).

Cea de-a doua zi a debutat în forță cu o vijelie cumplită, cu valuri imense - intemperii care, pare-se, au avut efect și asupra-ne, de vreme ce, în cadrul mesei rotunde cu tema „Critica tânără și soarta tânărului artist”, discuțiile s-au încins, devenind deseori polemice. Problemele tinerilor critici privind frustrările lor, provocate în mare măsură de faptul că se simt tolerați, dacă nu chiar ignorați, au fost pe larg dezbătute. Nu s-a ajuns la nici o concluzie, dar li s-a promis că vor fi ajutați să se integreze. Unde? În ce fel? - rămâne de văzut, de căutat, de stabilit. Un lucru a devenit certitudine: din cauza prelungitelor

Dragoș Bucur

dezbateri asupra „soartei criticului tânăr”, discuția despre destinul actorului tânăr a fost amânată pentru ziua următoare. Dincolo de asta, lucrurile au evoluat fericit. Astfel, am putut remarca jocul nuanțat, cu fine treceri de la comic la tragic, al lui Dragoș Bucur (actor la Teatrul „Nottara”), forța sa de a și-i face pe spectatori complici, într-un fragment din „Jurnalul” lui Mihail Sebastian. S-a putut observa „lucrătura” regizorală (Cătălin Naum) care l-a ajutat pe interpret să devină personaj.

Revelația serii (și a întregului festival) a constituit-o, însă, prezența Cerasellei Constantin (Universitatea Hyperion) cu un colaj de texte foarte bine întocmit. O explozie temperamentală strunită mereu la limita freneziei făcea să pară că această fată va trece curând pragul nebuniei. Jocul său marcat de o imensă sensibilitate a convins, deopotrivă, pe „jurați” și pe invitați că nu are concurență. A urmat **Și cu violoncelul ce facem?** de Matei Vișniec, în regia lui Vasile Nedelcu (la secțiunea Grup), spectacol apreciat de public, dar nepremiat de juriu. Seara s-a încheiat cu **DaDaDans** (Teatrul „Nottara”), reprezentație de o factură cu totul specială, în care mișcarea devine limbaj inteligibil, în vreme ce cuvântul se lichefiază până la dispariție. Un exercițiu rafinat, conceput de artiști tineri pentru spectatori tineri. Și atunci se naște întrebarea: de ce acest spectacol nu a „încăput” în concurs, ci numai ca invitat?

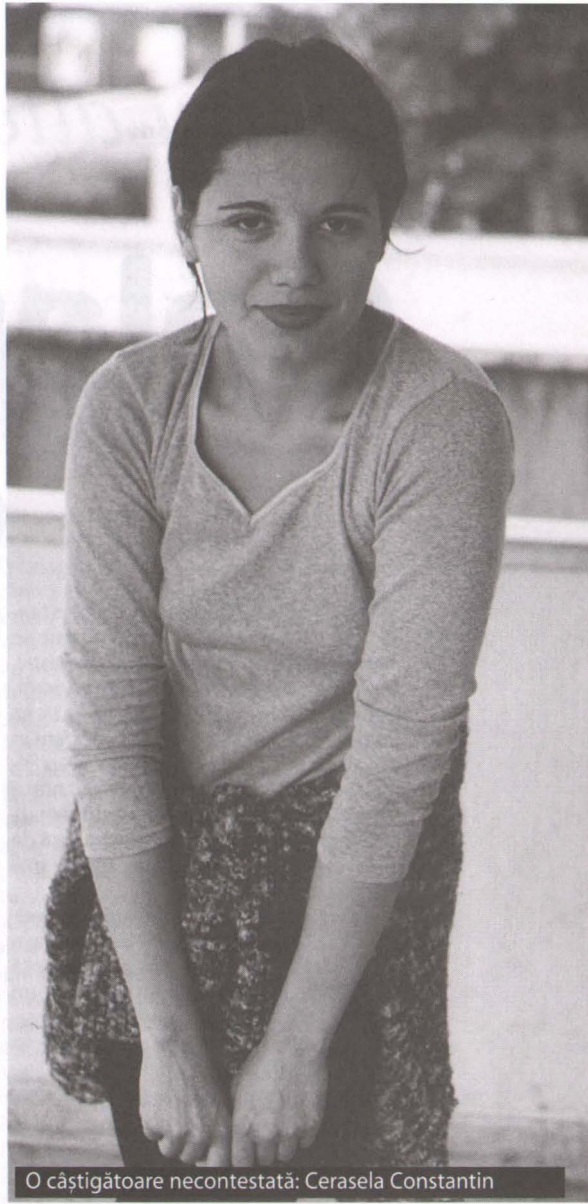
Și așa s-a ajuns la cea de-a treia zi, care a început cu o masă rotundă intitulată „Festivalul de la Costi-

nești - bilanț, perspective”. Urmând unei serii foarte reușite, bilanțul nu putea fi decât pozitiv, iar perspectivele, de-a dreptul roz. În schimb, mai puțin sigur s-a dovedit a fi viitorul tinerilor actori, marcat de incertitudini și neliniști. Într-un asemenea context, un premiu obținut la Costinești nu înseamnă mare lucru, câtă vreme ei nu pot să obțină un angajament într-un teatru sau măcar un rol. Restul zilei a trecut monoton, cu excepția prezenței tonice a lui Váta Lóránd (actor la Teatrul „Tamási Áron” din Sfântu Gheorghe), care a participat în concurs cu un foarte bun moment de cabaret. Ne-am mai bucurat - întrucâtva noi, dar juriul infinit mai mult, de vreme ce l-a și premiat - de evoluția lui Pavel Bartoș (actor la Teatrul Național din Timișoara), ce îl recomandă ca pe un bun interpret de telenovele.

Ca la orice manifestare de acest gen, e firesc să fie și lucruri mai puțin reușite, ba unele chiar plicticoase, de-ar fi să amintim doar cele două momente din cadrul secțiunii Grup, prezentate de Universitatea „George Enescu” din Iași (Ursul de A.P.Cehov, regia: Nikolov Perveli Vili) și de Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca (Carol de Sławomir Mrożek, regia: Carol Erdős).

Oricum, cu bune și cu rele, a mai trecut un festival, în urma căruia se mai bucură încă laureații, sunt încă triști învinșii și, firește, mai au ce comenta invitații, căci alți spectatori n-au prea existat.

Marinela Țepuș

O câștigătoare necontestată: Cerasela Constantin

Sf flash

Litoralul „nu mai merge”

Între stagiuni s-a răspândit o veste proastă în lumea spectacolului: în '99 litoralul „n-a mai mers”. Adică publicul de pe litoral nu a mai participat în masă la șușele oferite de actorii veniți să se bronzeze și să facă un ban.

Nu se poate invoca drept motiv „gradul de ocupare”. După 1 iulie, stațiunile au fost aproape pline. Nici nu îmi vine a crede că românii s-au deșteptat brusc în vara eclipsei și s-au gândit să boicoteze umorul îndoielnic.

Cred că e vorba de abundența altor tipuri de distracție post-plajă. Internetul și jocurile în rețea au ajuns și în campinguri, sălile de bingo au aer condiționat și, dorind rezervarea unei mese de biliard, am fost programat la ora 23,50. Dincolo de aceste alternative de distracție mai ieftine și mai interactive s-a petrecut și o schimbare de generație. Tinerii nu-i mai

gustă la fel ca părinții lor pe „clasicii” comediei de litoral. Ei, comicii, sunt prea bătrâni, prea atașați de poante prăfuite, monoloagelor lor li s-a dus vopseaua în anii, dacă nu deceniile, de utilizare.

Simultan, n-a apărut o nouă generație de comici care să atragă publicul de vârstă corespunzătoare. Spectatorii care au acum sub 30 de ani n-o prea mai agreează probabil pe Stela Popescu. Dar nici n-a apărut o nouă Stela Popescu, nici măcar un nou Jean Constantin. Cabaretul e un gen, cred, încă viu. Nu are însă personalități din rândul actorilor tineri. Iată, litoralul „n-a mai mers” cu cei vechi pentru că sunt vechi, iar cu cei noi nu poate merge pentru că ei sunt slabi sau inexistenți.

Horia Gârbea